

Продължават ли да грешат християните?

written by Tim Jennings, M.D. | December 19, 2008

„Въпросът ми е относно „съгрешаването“. Йоан казва: „Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава (в активното сегашно продължително време); никой, който съгрешава (в активното сегашно продължително време), не Го е видял, нито Го е познал“.

Това означава ли, че понеже сме в Него, приели сме Неговото изцеление и т.н., изобщо никога не грешим? Означава ли, че деянията, които извършваме като хора (и християни) – егоизъм, похот, гордост, клевета и т.н., вече не се наричат грях?

Апостол Павел казва, че „умира ежедневно“ – не означава ли това, че се е виждал като „грешен“ човек, който ежедневно търси благодат? Грехът е нещо, разкривано от закона, и Христос е дошъл да изпълни Божия закон и да го замести с любовта. Това означава ли, че законът и „съгрешаването“ са вече концепции без значение, когато са заместени/надградени от любовта и от връзката ни с Христос?“

С.

Благодаря за този дълбок въпрос, който касае живота ни ежедневно! Въпросът ви произхожда от

1 Йоан 3: 4-6, който гласи:

„Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие; и знаете, че Той се яви да носи греховете. В Него няма грях. Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не Го е видял, нито Го е познал“.

За съжаление английският превод на този пасаж (българският също, бел.пр.) оставя впечатлението, че той се отнася до „грехове“ или „лоши постъпки“. Гръцката дума за „грехове“ е съвсем същата като гръцката за „грях“ и по тази причина пасажът може да се преведе така:

„И знаете, че Той се яви да носи греха.“ Или: „И знаете, че Той се яви да носи греховността“.

Разбирате ли различно този пасаж, ако го прочетете, преведен по посочения начин?

Как човек разбира този пасаж, е пряк резултат от това как разбира Божия закон. Традиционно ние разбираме Божия закон като 10-те заповеди и грехът като лоши постъпки (като нарушаване на правилата). Мнозина, които четат този пасаж с това разбиране, развиват духовна несигурност, ако открият у себе си грешки („лоши постъпки“), каквито все още се срещат в живота им. Но Исус учи, че лошите постъпки са симптоми на сърце, управлявано от егоизъм и страх (Матей 5: 21-28). Исус пояснява, че греховните действия са резултат на болно от грях сърце, когато Той казва: „Защото от сърцето произхождат зли помисли, убийства, прелюбодейства, блудства, кражби, лъжесвидетелства, хули“ (Матей 15:19). По този начин лошите постъпки са симптоми на нашия проблем, а не са самият проблем. Когато действаме в любовта, няма грях, независимо от постъпката: „Любовта изпълнява закона“ (Римляни 13:10).

Родител от обич може да напляска дете – няма грях, но родител с гняв и омраза да напляска дете – това е грях. Въпросът не е в конкретния акт, а в състоянието на сърцето, водещо до действието. Божият план е умовете/сърцата ни да бъдат излекувани до степен да обичаме другите повече от себе си.

Помислете за Сю, 10-годишно момиченце с 5-годишна сестра. Баща им ги изнасилвал ежедневно. Всеки път, когато се прибирал от работа, той намирал едната от тях. Когато чуели колата му да се приближава по алеята, малката сестра на Сю се ужасявала, плачела, изпадала в паника и тичала да се скрие някъде. Сю осъзнала, че което от двете момичета баща им срещне първо, е онова, с което ще злоупотреби в този ден. Затова, за да защити малката си сестра, Сю започнала умишлено да застава пред баща си, когато той се прибирал в къщи, знаейки какво ще последва.

Дали Сю съгрешавала, когато избирала нарочно да изпадне в ситуация, за която знаела, че ще доведе до такъв акт? Или, понеже е действала от любов и е пожелала да пожертва себе си, за да защити сестра си, е изпълнявала закона и е невинна/ няма грях? Или смятате, че тя трябва да прочете 7-мата заповед и осъзнавайки какво ще направи баща ѝ, да се скрие, за да се защити от изнасилване, като същевременно знае, че малката ѝ сестра ще бъде насилена? Грехът не е просто избраното от нас поведение, а основната причина, поради която избираме поведението. От любов

ли действаме, или от егоизъм? Това е по-големият въпрос.

Откровение 12:11 описва група хора, които в края на времето са толкова преобразени, че са готови да посрещнат Исус, тъй като „не обичаха живота си дотолкова, че да бягат от смърт“. И в 1 Йоан 3:16 се казва: „От това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята“.

Божият закон е жив закон. Това е законът на любовта, законът, върху който е изграден животът. Нарушенията на закона на любовта водят до опустошителни промени у грешника. Умът е увреден, съвестта става нечувствителна, разумът изкривен, характерът се деформира, страхът и егоизмът се превръщат в мотивация, което впоследствие води до лоши постъпки, т.е. до грехове.

Когато Адам съгрешава, законът на любовта е заменен в съзнанието на човечеството с принципа „оцелява по-силният“ и „азът – на първо място“. Инстинктивно се грижим на първо място за себе си, за сметка на другите. Божият план е да промени това състояние на сърцето, така че Неговият закон на любовта да бъде възстановен у нас (Евреи 8:10).

Преживелите духовно обръщане хора все още изпитват изкушението да действат на първо място в свой интерес, за да оцелеят, и ще е така, докато „тленното се облече в нетление“. Но когато отваряме сърцата си към Бога и се предаваме на отношения на любов и доверие към Него, изпитваме живото присъствие на Светия Дух в своето сърце и ум. Нашите мисли се привеждат в единство с Неговите. Мотивите ни се променят от страх и егоизъм към любов спрямо Бога и другите. Живеем живот на любов, а не живот за себе си. В това състояние все още изпитваме изкушението да действаме в личен интерес, но вече не сме под неумолимата власт на егоизма. Божият план за изцеление води до това, че нашият характер е променен до степен, в която реално, истински обичаме другия повече от себе си.

Друг ключ за разбирането на 1 Йоан 3: 4-6 е осъзнаването, както посочихте, че гръцкият е в активното сегашно продължително време. Означава онези, които в настоящето живеят с активно практикуване на продължаваща греховност, егоизъм. Не се говори за християни, които са в целебна връзка с Христос, но понякога допускат грешки. Щом християните, които са във връзка с Христос, извършат грешка, грях, те скърбят в сърцето си, покаяват се, търсят Божията благодат за по-нататъшно преобразяване. Виждат греховния акт като симптом на проблем в по-дълбоки области в сърцето, нуждаещи се от Божието изцелително присъствие, и бързат към Него, молейки се като Давид: „Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и познай мислите ми; и виж дали има в мен оскърбителен път; и води ме по вечния път“. Онези, които не познават Бога, са хората, които имат егоистично мислене и извиняват греха си, не го признават за такъв, нямат желание да го преодолеят и по този начин „продължават да грешат“, но въпреки това смеят да се наричат „християни“. Това са хората, за които Йоан говори, когато казва: „Никой, който продължава да греши, не Го е видял, нито Го е познал“.

Бог е нашият велик Небесен Лекар и ние сме неизлечимо болни. Добрата новина е, че нашият Небесен Лекар е напълно надежден и ще излекува и възстанови всички, които Му се доверяват. Отговорността да лекува е на Бога, нашата отговорност е да Му се доверим като на свой Лекар, да прекарваме време с Него и да следваме всичките Му предписания. Той е отговорен за това да ни очисти и пресъздаде да бъдем Негово подобие.

Когато сбъркам и падна, като добър пациент, бързам да отида при своя Лекар и казвам: „Докторе, имам още симптоми. Моля Те, прегледай ме, намери проблемните места и влей Духа Си

в сърцето ми, за да ме изцелиш, очистиш и възстановиш. Освободи ме от болния и деформиран ум!”.

Тогава Бог излива Себе Си в сърцата ни, като ни обновява, регенерира и пресъздава, за да бъдем като Исус, свободни от страха, свободни от егоизма и свободни да обичаме другите, както ние сме обичани!